

al menos cap forma grave, ni de militars, ni empleats *ben castellans*, els catalanistes no 'n podem dir res, jo 'm penso qu'estàn vacunats de sa terra y per aixó no l'agafan, ó sigui que hi estém de sort, la cuestió es puig ab ells hi podéu parlar sempre que no perderéu may els *oremus* y sempre ab forma correcte, tant es aixís que prou hem tingut més de quatre empleats castellans que ja 'ls canviariam per molta gent de casa, ¡ja ho crech que 'ls canviariam!

Y prou per avuy, un altre dia parlarém del curs de la malaltia, de les formes clíniques, fins ab alguna historia clinica que he pogut recullir, molt curiosa per cert, (donchs es un cas de catalanophobia colectiva,) per acabar ab els medis de profilaxia y tractament, capitol poch interessant per cert, donchs la experiencia ensenya que te poch que fer sobre tot per curarla, are, per prevenir ja es altre cosa y sembla que prenent una gran dossis de sentit comú á temps, se salvaria molta gent.

EVELI BARNADAS.

TRISTA.....

A mon benvolgut amich
en Sabel Barnadas.

Tot just comensava á apuntar el dia.

La espessa boyra que pavorosa s'arrossegava per les gegantines cimes de Montgrau y Santa Maria comensá á devallar rostos avall fins á embolcallar com en blanch sudari els plans y fondalades del Corp, coberts de finíssim polssim de gebre.

En tot aquell indret regnava un silenci de mort.

Sols per curts moments se senti

cap al fons de la roureda l'alegre dringar de picarols quina remor aná perdentse, perdentse, fins á restar tota l'encontrada adormida en el més absolut silenci.

Recolsat en la paret que separava la roureda del camí vehinal contemplava l'Enrich el trist aspecte que presentava la natura en aquella matinada d'hivern y sa mirada tristivola, esmortuhida semblava voler preguntarli que s'havia fet d'aquell temps en que riallera vessaba de galas, de perfums y remors, d'aquell temps en que ab sa aymada, rublerts sos cors d'esperansa corrian per aquells indrets que recordavan els més felissos jorns de sa vida y tancavan els més sencers juraments d'amor.

Avuy la natura se presentava nua y trista, ni un aucell ni una flor se veyá enlloch, pero la primavera tornaria y ab ella les flors y els aucells, els cants y els remors. El ventitjol de primavera joguinejaria ab les floretes dels prats vessant de perfums, amagats en mitg del fullam dels arbres cantarían els aucells l'etern cant del amor y el torrentó fet llavors una crosta de glas devallaria montanya avall adormintse per prats y ayguamolls ó llensantse joguiner per xorranchs y cascates.

Vindria la riallera primavera á animar aquell lloch de silenci, mes per éll la primavera de sa vida, de ses ilusions no tornaria més... may més. S'havian ja acabat per éll els jorns felissos, alegres y riallers.

Dos any feya que la Margarideta, sa aymada habia deixat d'existir. Dos anys feya que la mort habia corsecat aquella tendre floreta que tot just obría sos petals al esclat de la primavera de la vida, dos anys feya que 's trobava sol... tot sol... sens altre companyia que son desconsol y sos recorts.